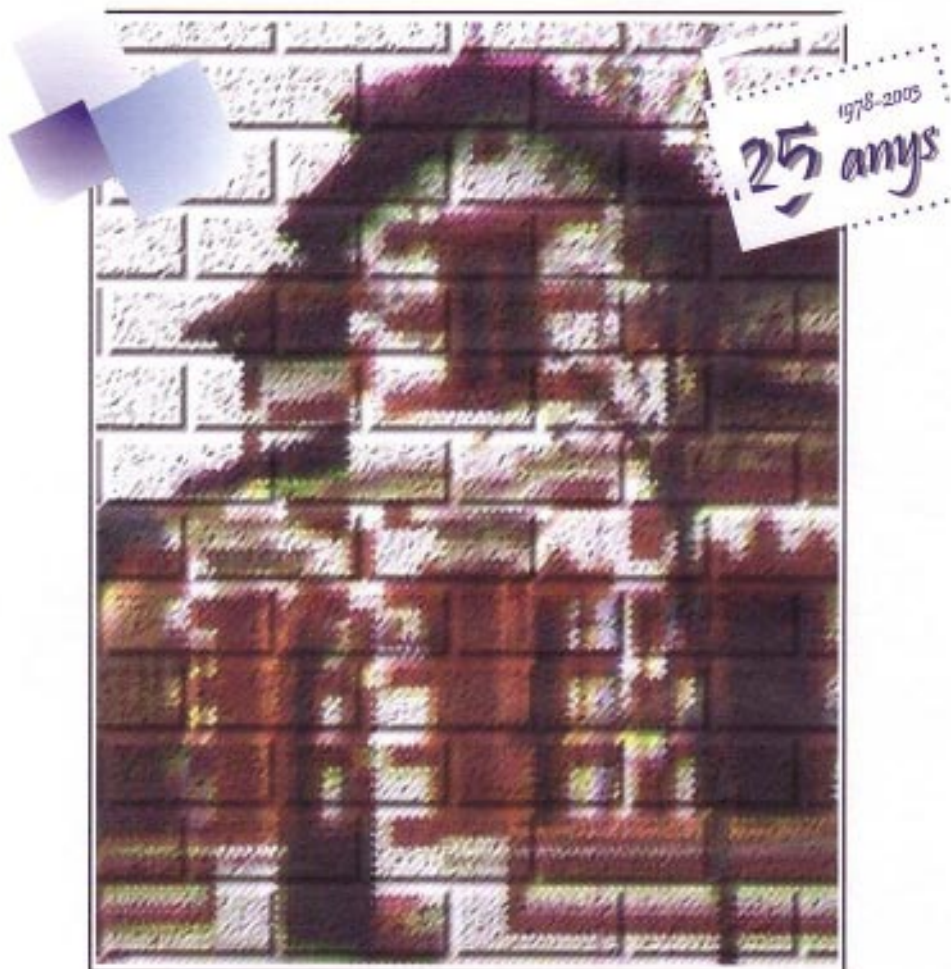

❖ Canigó XXI ❖

Número 18

Fundació Privada Canigó

Juny 2004

Sumari

Presentació

L'entrevista

Any Dalí

Contes i poesia

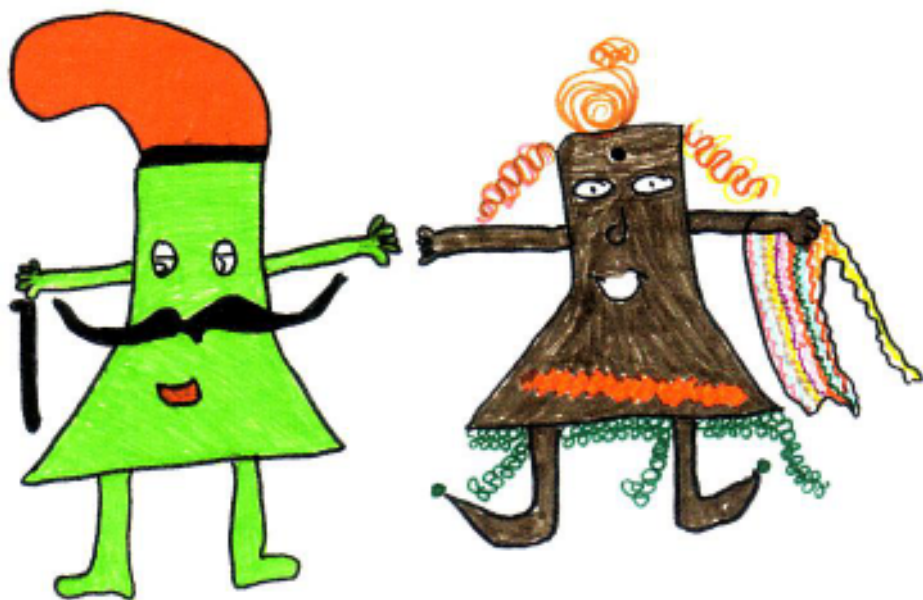
Actualitat

Activitats i visites

Col·laboracions

Passatemps

PRESENTACIÓ

Montse Tornos
-Treballadora CET-

Benvolgudes famílies i lectors en general:

En l'anterior revista es va tractar, sobretot, de la celebració del 25è Aniversari de Canigó i com aquest esdeveniment ens va servir per mirar enrera, descobrir i redescobrir la nostra història, la qual ens traslladà fins l'any 1946, data que marca l'origen real i els primers passos del Centre atenent persones amb discapacitat.

Després d'aquests festeigs, retornem un altre cop al dia a dia, però, per mi, el que és més important és el fet de comprovar que l'esperit d'aquests 25 anys continua en el Centre, però això sí, amb renovades motivacions i ganes de seguir endavant tot continuant amb la tasca primordial de consolidar, de manera real i realista, aquest Projecte comú anomenat Canigó.

Això és el que tracta de reflectir aquest darrer número de la revista del Centre. Fixeu-vos, sinó, en els dos temes principals que s'hi tracta: el Fòrum i l'Any Dalí, els quals representen les

dues línies de treball que s'han portat a terme en el Centre en els darrers sis mesos, convertint-se així en el fil comú que uneix els diferents serveis del Centre i que serveix de punt de partida per desenvolupar el Programa General que ha confeccionat l'Equip Tècnic.

Per altra banda, també m'agradaria utilitzar aquest espai per donar les gràcies a la Fundació Caja Madrid per la donació d'una rentadora industrial. Aquests detalls, aquests enormes detalls, m'omplen de satisfacció i ens obliguen a continuar treballant tots plegats per al benestar dels nostres fills.

Res més, només em resta desitjar-vos unes bones vacances d'estiu.

Salutacions i fins ben aviat.

Signat: **Josep Casabó**
-President-

L'ENTREVISTA

Sergi Bruguera

Dilluns, dia 15 de Setembre de 2003 vam realitzar l'entrevista al tennista **Sergi Bruguera**, que molt amablement va respondre a totes les preguntes que els nois del SCAPS havien preparat. Tot seguit, va signar el llibre de visites del Centre i després vam baixar a l'entrada de Canigó per fer-nos una sessió de fotos d'allò

més completa.

Tots vam gaudir molt d'aquesta visita i, per això, volem agrair a la Sra. Mre Teresa Toronell, Presidenta de l'AMPA del Sagrat Cor de Sarrià, que posés tots els mitjans perquè aquesta trobada fos possible.

Ruth Lerma – Irene Pomar
-Monitores SCAPS-

Pregunta. *De petit, ja volies ser tennista?*

Resposta. Des que recordo, ja volia ser tennista. Des dels 6 anys vaig començar amb la raqueta i des de sempre he tingut al meu cap que ho volia ser.

P. *Quan vas començar a ser reconegut com a tennista?*

R. Pots considerar-te reconegut quan comences a guanyar torneigs internacionals, aquells que coneix tothom.

Als 18 anys em vaig fer professional i llavors vaig començar a ser reconegut com a tennista

P. *Quin va ser el primer trofeu o*

campionat que vas guanyar ?

R. El primer torneig que vaig guanyar va ser el Campionat d'Espanya quan tenia 12 anys. Després, de professional, quan tenia 18 anys vaig guanyar Cairo, que era un Challenger.

P. *Quants campionats has guanyat en total?*

R. De professional, n'he guanyat 14.

P. *Quina és la competició que més t'ha agradat participar?*

R. Roland Garros, perquè és el torneig més important i somiat. Després, el Godó perquè és a casa teva i l'he viscut des de petit.

Pel Centre Casigo
felicitats per tot el que feu
i tenir un amic amb el que
sempre podeu comptar

15/9/03

P. Amb quin rival t'ha costat més guanyar?

R. Amb en Muster.

P. Has jugat també a dobles?
Quin és el teu company preferit per jugar a dobles?

R. Sí que hi he jugat i he guanyat tres torneigs. Amb qui em trobava més a gust era amb el Tomás Carbonell, perquè érem

bastant amics i ell tenia una manera de jugar que a mi m'anava molt bé.

P. En quina superfície t'agrada més jugar?

R. A terra, ja que fins als 18 anys ho he fet en aquesta superfície i, després, és difícil acostumar-se a les pistes.

P. Quin ha estat el partit més

emocionant de la teva carrera?

R. El partit més emocionant que jo recordo va ser la final de Roland Garros, amb en Courier. Era la primera final amb el número 1. Va ser molt llarga perquè va durar cinc sets. Va ser molt emocionant.

P. *Qui ha estat el teu entrenador personal?*

R. El meu pare.

P. *Per ser un bon tennista, quantes hores al dia has*

d'entrenar?

R. Jo m'entrenava cinc hores i mitja cada dia. També és important seguir una dieta equilibrada,....

P. *T'agradaria arribar a ser entrenador de tennis?*

R. A mi m'agrada molt el tennis i també ensenyar. El que ja no m'agrada tant és viatjar i, llavors, això fa que sigui una mica complicada aquesta opció....

P. *Quin és per tu el millor*

Sergi Bruguera en un moment de l'Entrevista, tot responent les preguntes plantejades pel grup de SCAPS.

Sergi Bruguera, acompanyat per la Montse, en el moment de signar en el llibre de visites de Canigó.

tennista internacional?

R. Per mi, Moyà és el jugador que té més talent. Realment juga molt bé, tot i que no és massa regular. Quan està en forma és el millor. Té la mentalitat de guanyador.

Corretja és un jugador molt professional, sap el que val i es planifica molt bé les temporades. Ha tingut un parell d'anys molt bons i espectaculars.

Durant molt de temps, els

germans Vicario van ser els referents espanyols en tennis. Van ajudar molt a la gent que pujava. Costa és qui té els millors cops de tennis del circuit.

P. *Has participat en alguna campanya publicitària? T'agrada?*

R. N'he fet, encara que em fa una mica de vergonya.... He participat en anuncis per als Special Olympics, per una colònia i el de les natilles. No us

penseu que me les menjava totes... Eren buides....

P. *Què t'ha aportat a nivell personal el participar en unes eleccions com les del Barça?*

R. Molta experiència en moltes coses... Vius un ambient de política que no coneixes i tens la teva satisfacció personal, ja que el Barça és una de les coses que més m'agraden.

P. *Què posaries en pràctica avui en dia que no hagi fet la nova Junta del Barça?*

R. Jo crec que estan fent moltes coses importants fora de l'apartat esportiu. Esportivament, potser hagués fet altres eleccions de jugadors, els hagués posat en posicions diferents o hagués canviat l'equip mèdic,....

P. *Què en penses de Joan Laporta i la nova Junta Directiva?*

R. Jo penso que s'ho han pres amb moltíssimes ganes i que s'han abocat en tot allò que és millor per al Barça.

Espero que encertin en les decisions i portin el Barça a l'alçada que li pertoca.

P. *On vas néixer? On vius*

actualment?

R. Vaig néixer a Barcelona i visc aquí. El que passa, però, és que quan tenia tres anys i mig els meus pares van anar a viure a València, on hi vaig estar cinc anys.

P. *Quants anys tens?*

R. Tinc 32 anys.

P. *Estàs casat? Tens fills?*

R. Estic casat des de fa dos anys i vuit mesos, però no tinc fills.

P. *Quins estudis tens?*

R. He estudiat fins a tercer de BUP, mentre vaig poder compaginar-ho amb el tennis.

P. *Què t'estimes més, platja o muntanya?*

R. Les dues coses m'agraden. Si no hi ha molta gent, potser la platja, però si està ple vaig a la muntanya.

P. *Has visitat molts països?*

R. La veritat és que he estat per tot el món. Quan és per vacances sí que m'agrada viatjar però no pas per feina, ja que, llavors, només veus aeroports i clubs de tennis....

P. *T'agrada la música? De quin tipus?*

R. M'agrada molt la música i el

rock català, com Lax'n Busto, el Country i Aerosmith.

P. *T'agrada el cinema i el teatre?*

R. M'agraden tots dos. Al cinema hi estic més habituat i hi vaig molt. Veig tot tipus de pel·lícules.

Al teatre, hi vaig a veure, sobretot, obres còmiques.

P. *T'agrada llegir? Quin tipus*

de llibres llegeixes habitualment?

R. Llegeixo de tot, encara que sóc molt d'enganxar-me a la televisió...

P. *T'agraden els animals?*

R. Sí, m'agraden molt. De petit sempre tenia col·leccionables d'animals....

-SCAPS mati-

Sergi Bruguera, a les portes de l'Entitat, acompanyat pels entrevistadors i representants de l'Equip Tècnic.

ANY DALÍ

Visita al Caixa Fòrum

Aquest any celebrem el centenari del naixement de Dalí. Per això vam fer moltes activitats. Vam anar a la Caixa Fòrum a veure una exposició de la seva obra. Vam veure quadres i, també, coses dissenyades per Dalí, com: corbates, cames de senyora amb mitges, sabates i moltes coses més.

També vam veure quadres pintats de la Gala, que era la seva dona.

Aquesta exposició va ser molt interessant i ens va agradar molt.

Una altra activitat que vam fer és visitar els Museus de Dalí per Internet: el de Figueres, Port Lligat i el de Púbol.

Ens va agradar molt veure l'obra de Dalí per l'ordinador.

Alguns quadres que hem vist són una mica rars, però Dalí tenia molta imaginació i deia que tot això era "surrealisme".

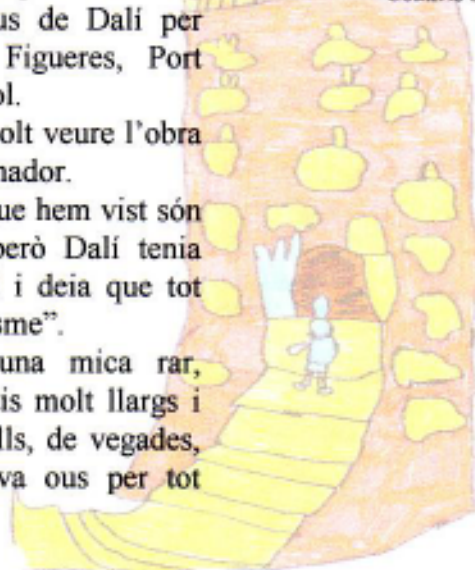
Ell també era una mica rar, portava uns bigotis molt llargs i cap amunt. Els ulls, de vegades, feien por i posava ous per tot arreu.

Nosaltres hem dibuixat quadres que hem vist en els llibres i hem organitzat una petita exposició que hem col·locat a l'entrada de Canigó i que tothom ha pogut admirar.

La nostra exposició va ser molt interessant i ens va agradar molt fer de pintors.

Cada Taller va fer la seva exposició i totes eren molt maques.

Luis Valverde – Imma Sastre
Jordi Figàs – Rufino Velasco – Toni Leal
Jacint Selgas – Rosa Mª Retamero
Olivia Saavedra – Sandra Lorite
-Usuaris STO-

El viernes 19 de Marzo, el SCAPS de la tarde fuimos a ver la exposición de Salvador Dalí al Caixa Fòrum.

Estuve muy atento a lo que había en los cuadros y uno de esos se parece al de "La persistencia de la memoria" porque también los relojes estaban en distintas formas.

Lo que más me gustó era la fotografía y los dibujos abstractos. Estuvimos viendo las películas de Salvador Dalí en su época antigua (1936...), portadas de revistas y postales también antiguas. Había, también, cuatro televisores. En uno de ellos aparecía el anuncio del chocolate, en ese donde a Dalí se le movía el bigote...

En una pared se veían muchas piernas de maniquí y, enfrente, aparecían las imágenes de Dalí acompañado de mujeres vestidas con distintos trajes.

Nos dirigimos a otra sala en que tenías que tumbarte en la cama para ver varias posturas de Salvador Dalí.

Al final de la visita fuimos a la sala de los libros y recordamos los cuadros que habíamos visto.

Pedro Solanas
-Treballador CET-

la Caixa Forum

DALÍ CULTURA DE MASSES

23 maig 2004

Fundació "la Caixa"

QUANT ELS SORDIS S'ADORMEN
Els reflexos d'un llac...
Un cloquer romànic...
La quietud de l'atarda
morena... El misteri
de la nit propera... tot
s'adormí difuminant
els llavors que a la pal·lida
claror d'un àrc de Sant Martí
Vora el portal d'una casa
antiga, lent en raonar
baix i tot seguint els sordis
s'adormen i el fresc
oreig de la nit grontant
les arbes del jardí
fa cambrer damunt dels
enamorats un pluja
de flors blanques...

Esther Cortada
-Usuària STO-

El Projecte Dalí

Tots aquells que venen habitualment a Canigó han pogut gaudir de les diferents exposicions que periòdicament es van organitzant en el vestibul del Centre. Inicialment, aquest espai es va crear com una activitat més dins les celebracions del 25è Aniversari i va servir, en primer lloc, per donar a conèixer els projectes, activitats,... que els diferents serveis realitzen. En aquell moment, tot el vestibul estava ple de plafons. Ara, aquests plafons han anat desapareixent però encara se'n conserven quatre, convertint-se, llavors, en una exposició permanent. Així doncs, en els actuals plafons es pot anar veient el desenvolupament de les línies

de treball que els diferents serveis van elaborant durant un quadrimestre.

Per aquest espai han passat exposicions com la del concurs de dibuix i pintura, l'Any Dalí o la de les cultures. Resulta força laboriós tot el procés, des de la cerca d'informació fins a l'exposició, la qual cosa representa una eina molt motivant i vàlida per a tots ells. Tot i així, l'Equip estem força satisfets de la feina realitzada i dels resultats obtinguts.

Us convidem a tots a gaudir d'aquestes exposicions, però si no en teniu ocasió, us oferim, tot seguit, una petita mostra del treball dedicat a l'Any Dalí.

Ruth Lerma
-Monitora SCAPS-

Salvador Dalí y Domenech nació en 1904 en Figueres. Era hijo de notario y desde que nació su vida estuvo marcada por la muerte de un hermano que llevaba su mismo nombre y murió antes de su nacimiento. Dalí hizo la carrera de

Bellas Artes en Madrid en 1922 y a partir de allí se fue a una residencia de estudiantes, donde conoció al poeta Federico García Lorca y al director de cine Luís Buñuel.

Después, se marchó a París y se empezó a hacer famosos con

sus cuadros y obras surrealistas. En sus obras él veía una idea y la expresaba de manera abstracta, utilizando su ingenio de manera original y diferente. En Francia, desarrolló toda su carrera y allí al ver que se avecinaba una Guerra Mundial se fue a EEUU con Gala. A parte de ser pintor tenía otras facetas, como por ejemplo, diseño de joyas y moda, realización de anuncios de televisión, elaboración de películas de cine, escritor de algunos libros y artículos, escultor,...

Después de vivir un tiempo en América volvió a Europa y, a partir de los setenta, fundó con su musa la Fundación Dalí y le regaló a su mujer el Castillo de Púbol.

Pasó los últimos años de su vida refugiado en su casa-taller de Portlligat.

En mayo se celebró el centenario de Dalí y se hará un repaso sobre su vida y obra.

Diego Tena
-Treballador CET-

CRUCIFIXIÓN CUERPO HIPER-CÚBICO

Aquesta obra representa una Creu i un Crist, símbol de Jesús. La noia que hi ha sota adorant-lo és Gala, la musa de Dalí. L'obra és tota feta amb cubs que dona més sensació de relleu.

Marcel Mateu
-Treballador CET-

1954 Crucifixión. Cuerpo HIPER-CÚBICO

EQUILIBRIO INTRATÓNICO DE UNA PLUMA DE CISNE

En la parte superior del dibujo vemos un trozo de sandía que se le ha caído un trocito. Hay una mano abierta que se le ven las venas. También se ve la cabeza de un pato con algunas plumas en la parte inferior

Hay un caracol que está un poco abierto. Luego, hay una pluma caída del pato de arriba.

En el centro hay tinta negra transparente, en la que se puede mojar la pluma delgada que hay encima.

Hay una mano que está cerrada como si fuera a arañar algo. También se ve un mantel que está medio abierto y que tiene encima una mancha negra.

Me da una sensación, en parte de miedo y en otra de animaladas.

Yolanda Sáiz
-Treballadora CET-

AUTORETRAT TOU AMB CANSALADA A LA BRASA

Interpreto que es Dalí, la cara está demacrada y sujeta por unos palos. Al lado veo “cansalada”. Personalmente, interpreto que los palos son los 7 pecados capitales: el palo del ojo derecho la gula, el palo del ojo izquierdo la ira, el palo de la ceja derecha es la lujuria y los 3 palos de los labios son envidia, avaricia y pereza y el de la barbilla es la soberbia.

Laura Castells
-Treballadora CET-

“EL SUEÑO”

Para mí, parece un pez con una cara como si estuviera secuestrado con una especie de palos con lanza.

En la realidad, es la interpretación del sueño de una cara que tiene mucho sueño y queda soportada por unos ganchos.

Dalí escribió definiendo el sueño como *“una pesada cabeza gigante filiforme sostenida en equilibrio por las horquillas de la realidad al caer en el vacío justo en el momento en que el sueño va a sobrevenir”*.

Diego Tena
-Treballador CET-

CONTES I POESIA

On són Otto i Otta?

Tots sabem que no s'han de prémer botons que no sabem per què serveixen.

Això li va dir Otta a Otto quan anaven en la seva nau espacial de viatge de nuvis cap a la Terra. Però Otto va tocar el botó vermell que estava al costat

de la porta i... va desaparèixer. Otta va mirar per la finestra per veure on queia el seu xicot.

Va veure que anava a un lloc on hi havia molta sorra i, tot seguit, va decidir prémer també el botó vermell per seguir-lo fins el mateix lloc i rescatar-lo.

Va veure com Otto va caure dins d'un riu que era molt i molt llarg. Otta, en canvi, va anar a parar al cim d'una cosa molt semblant a una muntanya, però amb els vessants molt rectes. Estava construïda amb milers de pedres rectangulars!

Otta va mirar el seu voltant i es va preguntar: *on sóc?*

Va veure que hi havia cinc d'aquelles estranyes muntanyes com la seva i uns animals molt estranys, amb unes geges molt altes que servien de transport per a la gent que anava a visitar aquelles enormes construccions.

Tot seguit, va baixar cap a la sorra per dirigir-se cap al riu i trobar-se amb en Otto. Va haver de córrer molt perquè la sorra era molt calenta i li cremaven els peus! Era com una platja però sense mar... Quan va arribar al riu va veure que l'Otto se l'enduia el corrent.

Otta va prendre una vella barca abandonada per anar a rescatar-lo. Després de molt navegar, just

quan el riu ja va a parar a la mar, aconseguí, a la fi, salvar el seu despistat xicot i pujar-lo a la barca.

Un cop van estar junts i se'ls havia

passat l'ensurt es van donar una abraçada.

Otta li va dir a Otto que no ho tornés a fer més: *"almenys podries haver tocat el famós botó vermell després d'haver mirat la guia turística de la Terra, ja que, d'aquesta manera, ara sabriem on som!"*

Tot i les complicacions, van somriure perquè, encara que estaven perduts, eren al Planeta dels seus somnis. A més, estaven tan esgotats que no van poder

parlar dels plans per continuar la seva volta al món. Va arribar la nit i es van quedar adormits com a soques dins la barca. No sabem quants dies van estar sense despertar però un calorós matí van obrir els ulls a una costa ben

curiosa.....

Van arribar a un port en el que hi havia molts vaixells de tot el món. Tot baixant van veure molta gent que anava d'un lloc a l'altre. N'hi havia de rossos, morens, alts, baixos, nens, grans, joves,.... Tots tenien cares de curiositat i miraven l'Otto i l'Otta amb gran interès. A tots dos els va sorprendre que la gent aplaudís després de cada passa que feien.

L'Otto mirava de preguntar en el seu estrany idioma i la gent somreia sense dir res.

L'Otta gesticulava per explicar tot el que els havia passat i la gent tornava a aplaudir.

Quan van aconseguir retirar-se d'aquella zona, Otto li va preguntar a Otta: "*quina mena de gent és aquesta?*".

Ella va fer una ullada a les paradetes de l'acolorit mercat cap on caminaven i, tot seguit, amb els ulls oberts com a plats, li va respondre: "*Buf! No ho sé, mai havia vist un lloc on caminessin plegats éssers vius tan semblants i tan diferents a la vegada*".

Allò que més els sorprenia de tot és que aquelles persones no havien vist mai marcians, però enlloc d'allunyar-se d'ells com si fossin quelcom estrany, semblaven contents de poder tenir contacte amb cultures llunyanes com la seva i, a més, no deixaven d'observar-los encuriós i agraïts!

Encara que moltes d'aquelles persones parlaven idiomes molt diversos, cap d'elles defugia les altres pel fet que es vestissin o parlessin diferent. Tot el contrari! Ja fos gesticulant, fent música o dibuixant, tots miraven de fer-se entendre i s'interessaven pels llocs llunyans

d'on provenia cadascú. Per exemple, un home amb barba

desplegava davant d'un altre una bandera blanca amb un enorme punt vermell al mig... D'on devia ser?

Després de passar per una sala plena d'unes escultures d'uns antics i llunyans guerrers, l'Otto i l'Otta van enfilar-se per unes enormes plaques solars per veure totes aquelles meravelles i trobar més pistes per esbrinar com es deia aquell lloc. El que veien era el mar a una banda i de l'altra, un tramvia, i a la llunyania van veure una escultura molt alta d'un home senyalant amb el dit cap al mar.....

Quan van tornar a mirar cap abaix, a la parella de Mart, els

semblava que la Terra quedava resumida en aquella gran plaça on tots ballaven, tastaven el menjar i escoltaven la música que no coneixien.

Otto i Otta, provinents d'un indret molt llunyà, els va alegrar veure que enmig d'aquella

diversitat, la gent se sentia igual de sorpresa que ells mateixos al contemplar els espectacles d'un món que, per fi, comença a conèixer-se.

Però... on són Otto i Otta?

-SCAPS Tarda-

Pedro Solanas
-Treballador CET-

1. Una oreja quieta encima un pequeño humo derecho indicando lluvia de hormigas sobre el mar
2. Al lado de la roca de hornigas sobre el mar
3. Un pedazo de carne desgarrada señalando el mal tiempo Hay seis pechos atraviados dentro un agua cuadrada
4. Un burro podrido zumbante de pequeñas minuterías representando el principio de la prima vera
5. Hay un ombligo puesto en un siete en un sitio con su pequetísima dentadura blanca de espina de pez
6. Un congrijo seco sobre un corcho indicando la crecida
7. Hay un desnudo color de luna y lleva su nariz
8. Una botella de omis del mono horizontal sobre una manecra vacía, simulando el sueño
9. Hay una sombra de acituna en una arruga.

Salimos el jueves por la tarde a las 16:30 de Canigó. Vinieron a despedirse los compañeros del trabajo. Después, el autocar nos llevó al hotel y nos dieron las habitaciones. Yo tuve de monitora a Mari Carmen.

El viernes nos levantamos a las 6 de la mañana. Félix fue quien vino a despertarnos. Nos vestimos

y fuimos a almorzar. Con el autocar fuimos a las pistas. Yo participé en petanca, con Pablo y Paquita.

Aunque nuestro equipo era muy fuerte no pudimos ganar al equipo contrario, pero la monitora nos dijo que lo importante era participar y disfrutar.

Cristina Campos
-Usuària STO-

Coincidint amb els JOCS SPECIALS OLYMPICS que aquest any se celebren del 10 al 13 de Juny a Badalona, Canigó ha decidit canviar el model del xandall.

Després de diferents proves, us presentem el model definitiu que lluirem.

Esperem que us agradi!

Águeda Pérez
-Monitora STO-

Letizia, tu serás mi Reina

Ésta es la historia de amor de un príncipe que se llama Felipe de Borbón y Grecia. La noticia saltó en el programa la SER. Iñaki Gabilondo dio la noticia de que Su Alteza Real el Príncipe Felipe de Borbón y Grecia se casaba con la periodista Letizia Ortiz de Rocasolano.

El 1 de noviembre era la pedida y los periodistas no sabían qué preguntar. Un periodista llamado Jaime Peñafiel opinaba que no era la chica adecuada porque no es de Casa Real. Paloma García Pelayo, autora del libro *Tú serás*

mi reina, estaba muy contenta.

Para la petición de mano él le regaló un anillo de zafiros i ella, unos gemelos. Letizia estaba muy simpática con los periodistas.

Nos gusta como futura reina porque es una mujer con carácter y estamos de acuerdo con Paloma García Pelayo: tiene todo el derecho de ser reina porque aprende muy rápido el protocolo y está muy atenta a todo lo que hace la Familia Real.

Cristina Campos – Vanessa Elié
-Usuària STO i Treballadora CET-

Cristina Campos
-Usuària STO-

El 11 de Marzo unos terroristas pusieron bombas en los trenes que iban llenos de gente. Los viajeros eran trabajadores de Madrid que iban al trabajo.

Las bombas las pusieron dentro de unas mochilas para que nadie se diera cuenta. Hubo mucha gente herida y también muchos muertos.

La gente que estaba bien ayudaba mucho a los heridos y todo el

mundo hacía lo que podía. Nosotros sentimos mucho ese atentado e hicimos 3 minutos de silencio en el patio de Canigó. Juntos estábamos el STO, el SCAPS y los trabajadores de la lavandería.

Queremos la Paz y que no haya más atentados.

Rosa Mª Retamero – Imma Sastre
 Antoni Leal – Rufino Velasco
 Sandra Lorite – Olivia Saavedra
 Jordi Figàs – Jacint Selgas – Luis Callizo
 -Usuària STO-

Olivia Saavedra
 -Usuària STO-

ELECCIONS GENERALS

Som un país democràtic i tenim eleccions cada quatre anys per triar President. La nostra opinió és molt important.

Hi ha les Eleccions Municipals, les de les 17 Comunitats i les Generals.

El 14 de Març es van presentar varis candidats: Zapatero (PSOE), Rajoy (PP), Llamazares (IU), Duran Lleida (CIU) i d'altres.

Cada candidat en el seu discurs explica el programa que vol fer i ofereix solucions als diferents problemes.

El vot és secret i votem al candidat que ens dona més confiança.

El dia 14 de Març va guanyar José Luis Rodríguez Zapatero. Ara té el deure de portar a terme les promeses que va fer en la seva campanya.

ELECCIONS EUROPEES

Igual que a les Generals, el 13 de Juny, hem celebrat les Eleccions Europees. En aquest cas hem votat a un representant per al Parlament de la Comunitat Europea.

En el Parlament Europeu cada sis mesos dirigeix la Presidència un país diferent de la Comunitat.

**Jordi Alonso – Luis Valverde
Esther Cortada – Jordi Ferrer
-Usuaris STO-**

ACTIVITATS I VISITES

Posa't en el meu lloc

El viernes 30 de abril el grupo del SCAPS de la mañana fuimos andando hasta la Salle Bonanova para ver una obra de teatro que se llamaba "Ponte en mi lugar". La obra de teatro trataba de varios temas en el que debías ponerte en el lugar de la persona que explicaba el problema e intentar dar una solución.

El primer caso era el de una chica que se da cuenta que tenía bulimia. En este caso, yo creo que lo que se puede hacer es ayudarla a que no haga eso y vigilar para que vaya a un tratamiento.

Otro tema es el de un chico que iba en una silla de ruedas y que se quejaba porque en algunos lugares no puede entrar. Yo creo que lo que hay que hacer es construir rampas en los sitios para que puedan entrar todas las personas con dificultades al andar.

Otro dilema era el de una chica que quería jugar a fútbol y cuando la veían jugar se reían de ella porque decían que era un chico. Yo creo que no se tienen que reír de ella, ya que cada uno puede elegir cómo vestir y lo que le gusta hacer.

También había otro caso de un chico que sus padres habían adoptado un niño de Bolivia y él busca firmas para una ONG Boliviana. Yo creo que está bastante bien que recojan firmas para la ONG, ya que a la gente le cuesta mucho solidarizarse con algunas causas. Después, también había una chica que se enamoró de dos chicos: uno era su mejor amigo y el otro era un chulo de la clase. Al final se decidió por su mejor amigo. Yo creo que eso de quedar con dos chicos a la vez no está bien porque hace daño a los sentimientos de los demás sin ser sincero.

También había el tema de un chico conflictivo que en clase tenía problemas y el profesor no sabía qué hacer con él. Yo creo que no está bien eso, porque no tiene que haber conflictos con la gente. La gente debe saber solucionar las cosas dialogando y sin crear problemas a los demás.

Ayer fuimos a ver el parque de bomberos que hay en la calle Provença.

Una vez allí, el señor Antonio nos explicó qué tenemos que hacer si hay un incendio. Nos explicó que con un poco de oxígeno, material inflamable y gasolina se provocaba fuego.

Nos hizo una demostración de cómo usar un extintor que llevaba 10 litros de gas y también nos explicó que si hay un incendio en una casa lo que tenemos que hacer es no abrir las ventanas ni las puertas de la casa y salir de la zona que arde para no intoxicarnos.

Después nos enseñaron y nos explicaron cómo hay que bajar por la barra de los bomberos y en el museo vimos que en 1922 los coches de bomberos funcionaban con caballos, que tenían campana en vez de sirena, que antiguamente los bomberos llevaban los extintores en la espalda, que los antiguos coches de bomberos se fabricaron en 1896 por unos ingleses y ya por último, nos enseñaron que antes de ir a apagar un fuego se ponían el gorro, las botas y el traje de bomberos.

Diego Tena
-Treballador CET-

Toni Roquet
-Usuari STO-

El día 21 de Mayo fuimos con el SCAPS de mañana a Sarrià para ver los Talleres de Arte. Vimos a **Gary Markowitz**, que era un pintor hawaiano que había estudiado en Japón.

Después, fuimos a ver un taller de **Rens**, que era una pintora holandesa y nos enseñó sus cuadros de África.

Luego vimos a **Jordi Estivill**, que hacía marionetas, esculturas

y figuras de barro. También vimos a **Beatriz Bloch**, que realizaba figuras de vidrio y observamos los cuadros de **Jorge Conde**, que era pintor y compartía el Taller con ella.

Lo que más me gustó fueron las figuras de vidrio de Beatriz Bloch y su Taller Artesano de Sarrià.

Laura Escuder
-SCAPS-

El lunes día 7 de Junio vinieron los de la TV3 a hacernos una visita. Primero, pasaron por la lavandería a hacerles una entrevista a los que estaban trabajando y luego, subieron al SCAPS. Allí, estábamos los del grupo de la mañana.

Primero, se dirigieron a Ruth, que es la monitora del SCAPS. Me sorprendió que se dirigieran a mí preguntándome si era la novia de Jordi. Yo les dije que sí. También me preguntaron cuántos

años llevaba en este Centro y yo les dije que llevaba casi dos años.

Querían saber si me gustaba estar en este Centro y yo les dije que me gustaba mucho.

Me preguntaron por lo que hacía en la lavandería y yo les dije que estaba doblando, pasando por la calandra, escogiendo, sacudiendo, doblando batas y uniformes,.....

Vanessa Elié
-T treballadora CET-

El día 1 de Junio, el grupo de SCAPS de la mañana fuimos al Museo de Egipto. Quedamos a las 9 de la mañana en Canigó y después fuimos con el tren hasta Provenza. Buscamos el museo que estaba en la calle Valencia nº 284.

Al entrar al museo vimos la tienda y después una piedra que se llamaba Piedra Roseta, que pesa 765 kilos. En 1822 descifraron lo que ponía en la piedra e hicieron cuatro copias que están en El Cairo, París, Estados Unidos y Barcelona. En 1802 llevaron la original a Londres.

También nos explicaron que los escarabajos simbolizan el ciclo del día y la noche. Las momias simbolizan la resurrección del ser humano y se hacían de la siguiente manera:

- Se sumergían en una bañera con un líquido, les quitaba los órganos y los untaban con aceites aromáticos y resina.
- Los órganos los guardaban en 4 vasos (para el hígado, pulmón, estómago e intestino) que simbolizaban un mono, un chacal, un

halcón y un hombre.

- Les ponían los 600 metros de vendas y, encima, una maya funeraria con aperturas en los ojos para que saliesen los espíritus.
- En las máscaras de la estatuas se les ponía una barba si eran reyes y cuando estaban torcidas significaba que había muerto.

Los sarcófagos se hacían con piedra, madera o dacota, según la categoría social. También vimos unas figuras de alabastro, que simbolizaban dioses y diosas, como El Toro Apis (Dios de la fertilidad y la fuerza), El Chacal (Dios guardián), El Dios Tot (de la sabiduría, intelecto, etc.), Osiris (de la vida eterna), Horus o Dios halcón, etc.

En el recuadro de los diferentes dinastías de Egipto, se encontraban diferentes periodos, desde el periodo Predinástico, el Imperio Antiguo, los periodos Intermedios, el Imperio Nuevo, la Dinastía Macedónica y, finalmente, el dominio Romano.

Xavier Serra – Yolanda Sáiz
Marcel Mateu
-Treballadors CET-

— Sortida al Parc de Bombers de l'Eixample —

Vam realitzar dues sortides per anar a visitar el Parc de Bombers de l'Eixample.

Ens van rebre dos bombers molt simpàtics, el Pere i el Joan Carles, que ens van acompanyar durant tota la visita.

Primer, vam anar a una sala i ens van projectar diverses fotos d'incendis i de material que utilitzen per treballar.

Sabieu que els bombers tenen cinc uniformes diferents? Doncs, sí! (un per l'aigua, per la muntanya, per a incendis d'edificis, un per a productes químics i un altre per a esquitxades).

A més, ens van explicar que els bombers no només apaguen focs, sinó que també rescaten els ferits en accidents de trànsit, inundacions,....

Inés Rodríguez
-Usuària STO-

També ens van donar molts consells, com ara que si es cala foc hem de marxar tancant totes les portes..... i que el fum és més perillós que el foc, ja que s'escampa per tot arreu.

Després, vam anar a veure els cotxes de bombers. Són de color vermell i per dins són molt "xulos". N'hi ha de molts tipus: la furgoneta, el camió gran, l'ambulància,....

També vam veure les diferents eines que utilitzen: serra mecànica, tisores molt grans per tallar els cotxes, bombones d'aire, màscares, cascs,....

Ens van fer una demostració pràctica per veure com es vesteix de ràpid un bomber. Tenen un truc, els pantalons estan enganxats a les botes i s'ho posen tot alhora!

De sobte, va sonar una alarma, van baixar ràpid per una barana i van pujar al camió, tot posant la sirena.

Per últim, vam anar a veure el Museu que tenen allà mateix. Hi havia fotos antigues i el primer cotxe de bombers amb motor. Es diu "Genoveva" i no porta sirena,

sinó que funciona amb una campaneta. Encara que és molt antic, s'utilitza pel Rally de Sitges i per la cavalcada de Reis. Ens van dir que s'ha d'estar molt en forma per treballar de bomber. Nosaltres creiem que, a més, cal ser molt valent!!!

Paquita Gispert – Inés Rodríguez
Xavier Larriba – Jordi Orti
Juanma López – Toni Roquet
-Usuaris STO-

COL·LABORACIONS

— La meva experiència a Canigó —

Vaig arribar a Canigó fa uns vuit mesos i mai m'havia d'imaginar que viuria una experiència, tant a nivell personal com professional, així d'inoblidable. He estat durant tot aquest temps, amb l'ajut dels monitors, aprenent, formant-me i treballant en el Taller Ocupacional i al SCAPS. Però el que més m'agradaria destacar ha estat el contacte amb els nois.

No pensava que acabaria coneixent com és la vida des d'un un altre punt de vista, des de la posició del que té veu per parlar però no pot expressar-se amb la intenció que voldria, que no pot escollir per si mateix, que no pot deixar de ser depenent...

Mai havia treballat en aquest sector i aquesta era la meva primera vegada dintre d'un món nou que, poc a poc, amb els coneixements teòrics adquirits, vaig anar descobrint i sentint, fins arribar a la conclusió que cada dia que passava m'agradava més i més el que feia.

Durant tota la meva trajectòria a Canigó he passat per diferents

etapes en les que m'he vist perdut, sorprès, motivat, cansat, il·lusionat i desesperat, però sempre he comptat amb l'experiència i l'ajut de l'equip de monitors que han estat amb mi molt pacients i han estat uns grans mestres. A tots ells, moltes gràcies.

Encara em resta molt de camí per recórrer, molta experiència que assumir i assimilar, molt a aprendre, moltes aptituds que entrenar, moltes actituds que definir, moltes errades que cometre i, per què no dir-ho, molt que aportar i d'interès que facilitar.

Per tot això, malgrat que jo hauré de marxar de Canigó, no oblidaré que un cop vaig començar aquí, que aquí va ser on vaig posar un peu per primer cop i que ara he de continuar caminant tot sol, que aquí em vaig sentir com a casa, que aquest lloc ha estat el que m'ha obert les portes d'un treball molt satisfactori... Simplement, mai oblidaré a Canigó sigui on sigui.

Jorge Arroyo Román
-Monitor en Pràctiques-

Vaig arribar a Canigó com a estudiant i amb la voluntat d'aprendre quelcom que em servís per a formar-me com a futura professional.

No sabia ben bé què venia aprendre o què venia a fer, només sabia que volia estar allà fent les meves pràctiques.

Per què Canigó? Per què desplaçar-me fins a Barcelona? Per què en el STO...? Qüestió d'atzar i perquè volia sentir-me útil, ajudar, sensibilitzar-me, conèixer l'altra part de l'educació o altres tòpics que tots pensem al començar.

Ara, ja han passat més de 4 anys des d'aquell dia.

El temps passa ràpid i mica a mica vas col·laborant, fent amics, estimant Canigó, estimant els nois i noies i fent-te'l teu. T'enganxes, sí i en formaré part sempre!

Ara, miro endarrera i penso que vaig començar un dia amb una motxilla buida, però amb ganes d'omplir-se.

Amb els anys aquesta motxilla ha anat creixent i ara, després del

meu pas pel taller... està plena? És cert que conté moltes experiències i massa records però encara no pesa.

Si miro la motxilla veig que ha canviat de forma, és menys rígida, ha agafat gestos del dia a dia i hi té molts noms gravats, com les motxilles d'estudiants. Però... què hi duc?

Afecte, amistat, humanitat, creixement, ajuda, el valor de la diferència..... O un bocí de Celes, d'Asun, d'Àgueda, de Núria, d'Irene, de Cinto, de Joaquín, de Dani, d'Inés, de Lourdes, de Toni,....

Seguiré fent camí per Canigó, n'estic segura i és per això que us dic fins aviat!

Marisa Sánchez Comasòlivas
-Monitora en Pràctiques-

———— Festival de la Història de la Música ————

Divendres 2 d'abril, vam celebrar el Festival de la Història de la Música, interpretant diferents etapes musicals.

L'ordre de les cançons va ser de la més antiga a la més moderna. Primer de tot, vam fer tot un treball d'investigació sobre l'evolució de la música al llarg del temps i sobre els diferents instruments.

Vam consultar diversos llibres de la biblioteca per tenir més idees i poder celebrar el Festival. Vam aprofitar les assemblees per decidir quina etapa musical representariem cadascun de nosaltres i vam distribuir els grups per assajar les cançons.

Després, vam haver de construir diferents instruments musicals (trompeta, guitarra, saxo, piano, bateria,...) per convertir-nos en uns veritables artistes!!! També vam preparar la decoració del taller per convertir-lo en un escenari.

Vam haver d'assajar molt perquè algunes coreografies de ball van resultar una mica difícils, però valia la pena esforçar-se!

El dia del Festival, ens vam disfressar amb gorros, pintures, robes i altres coses que vam portar de casa. Algunes de les interpretacions musicals van ser: Jazz, "Danubio azul", "Sugar, sugar", "Sergio Dalma", "Karina",.....

Una de les actuacions que més ens va agradar va ser la de Cabaret i la d'Europe, ja que ben bé semblava un concert!!! The Beatles i Grease també van ser molt "xulos".

Molta il·lusió, molts nervis, molta marxa i... l'espectacle va ser tot un èxit!

Ens agradaria compartir amb vosaltres algunes de les nostres experiències respecte aquest festival:

(Inés Rodríguez): - Yo hice de Chenoa, me puse un gorro rojo de papel pinocho y bailé con Roger. Al principio me daba un poquito de vergüenza pero luego todo salió bien.

(Jordi Orti): - Interpreté Jazz, tocando un saxo que hice con cartón. Bailamos el Toro y la luna".

(Paquita Gispert): - Colocamos

unas sillas y bailamos Cabaret. Fue un poquito dificil de ensayar. (Jordi Figàs): - Jo vaig fer de bateria dels Beatles, cantant la cançó "She loves you".

(Esther Cortada): - Jo feia d'Olivia a Grease. El John

Travolta va ser el Jaime. El Rufino Velasco, Jordi Ferrer i Toni Leal van ser els meus ballarins.

Núria García – Irene Pomar
-Monitores Esbarjo-

Roger Matencio
-Usuari STO-

Més enllà del pur aspecte nutricional, l'activitat de menjador sempre s'ha considerat com educativa formant part del programa individual de cada usuari/a del Centre.

Resulta evident, però, que la primera qüestió que cal considerar és l'equilibri del menjar que s'elabora. Els menús es confeccionen combinant en cada àpat el conjunt necessari de proteïnes, hidrats de carboni, fibres i greixos.

Per tal de poder atendre de manera adequada les característiques personals s'elaboren les variants indicades per cada tipus de dificultat, com ara l'àcid úric, sobrepes, etc. Finalment, aquests menús són enviats al Departament de Sanitat on es fa una valoració dietètica i on ens proposen els canvis oportuns per tal de millorar-los.

Però, al voltant de la taula apareixen moltes altres coses importants, ja que menjar no és només una necessitat biològica sinó que implica l'aprenentatge

de moltes habilitats d'autonomia personal i social. A Canigó les treballem perquè cada persona esdevingui el més independent possible.

Organitzats per Tallers, cal un encarregat de parar la taula i un cop han començat a dinar el/ la responsable de taula diària té les funcions d'enretirar els plats bruts, anar a buscar les safates dels menjar, etc. L'hora de dinar és una estona agradable i distesa però, cal continuar treballant els bons hàbits: aprendre a menjar correctament i saber estar-se a la taula.

Tot fent una mica de conversa amb els companys reposen les forces gaudint dels diferents gustos, textures, olors,... que omplen els plats... perquè menjar suposa gaudir, fer un petit viatge cap on els sentits ens portin. Un viatge on, potser, cal parar per admirar els jocs de colors de l'amanida, on cal copsar la cruixent escalfor dels calamars...

Per fer créixer el gourmet que tots portem dins hem ampliat els mètodes de preparació, incloent-

hi nous ingredients: més verdures i hortalisses fresques, herbes aromàtiques, espècies.....

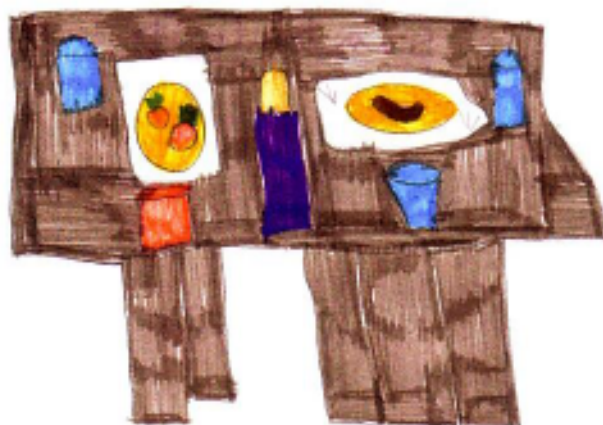
A la taula ha d'haver-hi lloc, també, per als gustos i criteris personals.

Sota la supervisió de les monitores, hem creat un petit marge on cadascú tingui l'opció de triar: per fomentar la implicació personal i poder oferir una cuina més personalitzada es

presenten certs complements i condiments a part perquè cadascú es posi el que vulgui.

Tot plegat, ve a ser una cuina més "*mediterrànea*". Una cuina dietèticament ben pensada, força creativa i variada on "*la sal i la pebre*" està en la implicació de tothom.

Irene Montoli
-Directora Tècnica STO-

Sandra Lorite
-Usuària STO-

Des de fa anys i dins de l'Àrea d'Ajustament Personal i Social, els mitjans de comunicació han pres un paper més determinant, tant com un recurs a utilitzar, com a objectiu en si mateix, ja que pensem que són una eina bàsica en el procés d'integració i normalització de les persones amb disminució psíquica.

L'any passat ens vam plantejar la possibilitat de donar-li un caire més formal i realitzar un projecte específic sobre els mitjans de comunicació. Aquest projecte va ser presentat a la Fundació Viure i Conviure de la Caixa de Catalunya perquè valoressin la possibilitat de subvencionar-lo. Un cop aprovat, la Fundació Viure i Conviure ha col·laborat a nivell econòmic i tècnic, la qual cosa ha permès millorar i actualitzar equipaments del Centre i, per tant, ha facilitat l'assoliment dels objectius proposats en el projecte, els quals detallem a continuació:

Objectiu general: 1- Adquirir la

màxima autonomia personal, normalització i integració a la societat.

Objectius específics:

- 1.1. Adquirir i potenciar una adequada relació personal i social amb els altres.
- 1.2. Potenciar una comunicació i un comportament el màxim normalitzador possible.
- 1.3. Fomentar el seu creixement i enriquiment personal i cultural.
- 1.4. Conèixer la potencialitat i aprendre a fer servir els mitjans de comunicació.
- 1.5. Desenvolupar l'esperit crític.

Per poder assolir els anteriors objectius en la majoria d'activitats d'Ajustament Personal i Social hem fet servir aquests mitjans com a eina d'aprenentatge i com a fi en si mateix. Destaquem dins de les activitats, la lectura i comentari del diari, visió i comentari d'audiovisuals, la realització de la revista "Canigó XXI", la preparació i celebració de diferents festivitats populars i sortides, ús de la mediateca i bon aprofitament del temps de

concretament, estem potenciant el coneixement i ús d'internet, ja que pensem que és una eina que ja forma part de les vides de tothom. En aquest sentit hem pogut comptar, també, amb el suport de la Fundació Telefónica que ha col·laborat amb la nostra Entitat facilitant-nos una línia ADSL durant un any, el que ens ha permès agilitzar consultes, buscar informació diversa per a la realització d'activitats d'Ajustament Personal i Social, activitats culturals, contactar amb d'altres persones alienes a nosaltres intercanviant experièn-

cies i vivències, treballant d'aquesta manera la integració i normalització del nostre col·lectiu.

Com a conclusió final podem dir que estem comprovant i constatant un canvi evident en les actituds, capacitats i hàbits dels nostres usuaris, augmentant l'autonomia a l'hora de realitzar activitats relacionades amb el seu desenvolupament personal, social i cultural.

Ruth Lerma - Yolanda Martínez
-Monitora SCAPS-
-Assistent Social-

Jaime Solsona
-Usuari STO-

PASSATEMPS

Sopa de lletres

El Fòrum de les Cultures

E	I	D	I	O	M	A	S	E	A	T	S
S	A	R	T	E	N	A	U	S	T	R	S
C	C	O	M	I	D	A	S	P	K	A	P
S	E	N	O	I	G	I	L	E	R	D	U
R	C	T	C	A	D	E	A	C	M	I	M
R	H	J	A	T	K	S	R	T	Q	C	A
S	A	R	U	T	L	U	C	A	S	I	D
D	L	G	T	L	T	S	N	C	A	O	E
O	U	E	P	A	I	M	B	U	H	N	R
R	I	W	D	M	N	Y	R	L	R	E	A
M	D	V	E	S	T	I	D	O	S	S	N
A	J	K	N	R	G	I	B	S	D	O	I
E	X	P	O	S	I	C	I	O	N	E	S

Busca 8 elementos relacionados con el "Fòrum de les Cultures".

Equip de Redacció:

Ruth Lerma
Iolanda Martínez
Asunción Marcos

Coordinació:

Ricard Seuma

© Fundació Privada Canigó
Avda. Vallvidrera, 22 08017 BARCELONA
Telf. 93 203 25 70
E-Mail: fcanigo@bcn-associacions.org
[Http://www.bcn-associacions.org/fcanigo](http://www.bcn-associacions.org/fcanigo)

Impress per Fundació Privada Canigó

Dipòsit Legal B-46.678/95

Luis Callizo
-Usuari STO-

2004
Any Dalí

Amb el suport de:

Fundació Viure i Conviure

CAIXA CATALUNYA